

Duke Ellington Society of Sweden, DESS

ISSN 1400-8831

DESS, c/o Jan Falk
Box 22062, 104 22 Stockholm
Telefon 08-652 07 90, mobil 070-552 07 90

Redaktionsgrupp:
Thomas Erikson, Sven Eriksson
Rolf Dahlgren

Plusgiro 11 63 75 - 7

Hemsida: www.ellingtonsweden.com

DESS medlemsavgift
är per kalenderår: Inom Norden 150 kr

Membership outside Scandinavia
\$ 25 per annum.

Vid köp hos DESS använd vårt
Plusgiro 11 63 75 - 7

Ordföranden har ordet

Årsmötet 2006 hölls som planerat på SAMI-kvällen den 20 februari 2006 under Håkan Skytts stringenta ordförandeskap. Protokollet finns på annan plats i Bulletinen. Under diskussionen om budgeten för 2006 visade jag på att intäkterna ej räcker till för den löpande verksamheten med de stora, fasta posterna för Bulletinen, medlemsmöten och porton utan intäkterna behöver ökas. Årsmötet beslutade därför om en höjning av medlemsavgiften för år 2007 till SEK 200:-. Antalet betalda medlemsavgifter uppgår vid manusstoppet 1 mars till över tvåhundra, så vi har hopp om framtiden.

Veckan innan SAMI-kvällen dog Putte Wickman - en av Sveriges största jazzmusiker. Vi har alla minnen av hans framträdanden och skicklighet på klarinetten. Putte Wickmans minne hedrades med en stående tyst minut före kvällens program med Hasse Kahn, Bo Scherman och Gunnar Melander, som avslutade sitt kåseri med ett musikstycke spelat av Putte.

Vårens fortsatta program har tagit form. Den 3 april har vi ett kåseri av Gert Palmcrantz och sedan kommer sångerskan Git Skiöld Med Vänner och den 29 maj har vi en konsert med Kustbandet.

Styrelsen uppuktade medlemmen och jazzentusiasten Åke W Edfeldt på hans 80-årsdag den 22 februari. Jens Lindgren med vänner uppuktade med levande musik och vår programmakare Key Jigerström passade på att boka Åke som kåsör på SAMI-mötet i november.

Arbetet med att engagera utländska medlemmar och konferensbesökare för bidrag till kommande Bulletiner har hittills resulterat i att Sjef Hoefsmitt på DEMS, Duke Ellington Musik Society, har lovat oss att använda material därifrån med angivande av källan. Vidare har ett par konferensdeltagare lovat att komma med var sitt bidrag under våren, vilka jag ser fram emot eftersom jag vet innehållet i åtminstone det ena bidraget.

Slutligen ser jag också fram mot en bra vår både klimat- och jazzmässigt och hoppas att vi ses i april. Till Dess

Jan Falk

Clark Terry på besök i Stockholm december 2005

Helt överraskande dök Clark Terry upp i Stockholm dagarna före jul för två konserter. Den 85 årige Clark Terry är den siste kvarvarande store trumpetaren i den berömda trumpetsektionen från 50-talets Duke Ellington-orkester. Clark har sedan 40-talet varit en av jazzens ledande musikanter på trumpet/flygelhorn med en egen ton och frasering - oftast omedelbart igenkännlig. Han har inspirerat mängder av jazzens trumpetare genom sin musik och varma generösa personlighet. Han har dessutom alltid varit en stor showman.

Den första konserten där vi fick höra Clark Terry var "Alt för Dompan" på Berwaldhallen den 20 december - en uppföljare av den populära födelsedagskoncerten där exakt ett år tidigare på Arne Domnéus 80-årsdag. I Clark Terrys del av konserten (Arne och han spelade inte tillsammans) spelade han med Klas Lindquist, strax innan utsedd

till vinnare av Arnes stipendium *Guldsaxen*.

Clark Terrys rörelseförmåga är begränsad men när han väl hjälpts till rätta i sin stol på scenen så sitter ännu hans typiska spelsätt på trumpet och flygelhorn som förr. Det blev ett fint avsnitt i kvällens konsert, där Clark var påtagligt imponerad och efter hand inspirerad av sin unge medspelare på altsax Klas Lindquist. Kompet Jan Lundgren, piano, Hans Backenroth, bas, och Jocke Ekberg på trummor spelade givetvis glänsande.

Kvällen därefter - den 21 december - spelade Clark Terry på Vasateatern, där även Arne Domnéus spelade några inledande nummer innan Clark intog scenen. Som medspelande blåsare till Clark på scenen denna kväll fanns förutom Klas Lindquists altsax även den förste Guldsax-stipendiaten (från 2004) Magnus Lindgren på tenorsax. Kompet var detsamma som kvällen

innan och minst lika bra som då. Denna andra speldag kändes Clarks spel lite mer avspänt - naturligt nog eftersom musikerna nu var mera samspelade. Närvaron av ytterligare en blåsare - dessutom av Magnus Lindgrens kaliber - gav musiken denna kväll en något annorlunda och intressantare karaktär. Sammanfattningsvis en givande och intressant spelkväll.

Vi båda konserterna fick vi för övrigt höra Clark Terry leverera sitt numera herostratiskt berömda vokalnummer "Mumbles" (hur det låter? - det hör man ganska bra av namnet).

Ellingtonsällskapets förre ordförande Göran Wallén har varit en drivande kraft bakom konserterna och initiativet att få hit Clark Terry till dessa. Vi tackar Göran för det.

Håkan Skytt

Foto i detta nummer: Jan Falk, Rolf Dahlgrens samlingar; respektive hemsida.

På SAMI den 7 november

Kjell Samuelsson

På programmet för 2005 års sista träff på SAMI fanns en punkt rubricerad "Maestro & Swee'Pea – tolkade av andra pianister". För den svarade Kjell Samuelsson, själv pianist och därmed väl skickad att förmedla personliga och tänkvärda synpunkter på det

Holiday in Harlem

För kvällens konsert svarade storbandet Holiday in Harlem. På scenen berättade ledaren, saxofonisten Jannes Karlsson, för DESS' Key Jigerström, att gruppen utvecklades till nuvarande storbandsformat under det sena nittio-talet efter att ha haft en första spelning med en mindre besättning 1997. Gruppen ville spela trettio-talsmusik och en tidig inspiration var det studsiga bandet Savoy Sultans, som under ett antal år på trettio- och fyrtio-talet var husband på Savoy Ballroom i New Yorks Harlem. Bland inspirationskällorna för dagens Holiday in Harlem finns också Count Basie och Billie Holiday. Och Duke Ellington. Under Ellingtonkonferensen -04 kunde deltagarna lyssna till ett fint framträdande där Holiday in Harlem

ämne som rubriken antyder. Kjell lät lyssnarna höra inspelningar av några nummer ur Ellington-repertoaren tolkade av pianister på mer eller mindre långt avstånd från Duke Ellingtons och Billy Strayhorn's egen musikuppfattning. Där fanns några mer sällan hörda musiker musiker som Gene DiNovi och Johnny Costa men också

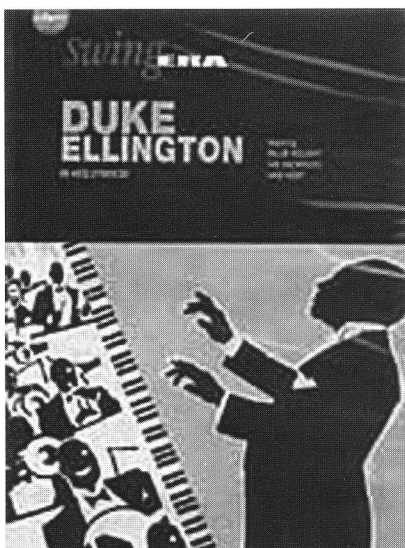

tolkade ett antal Ellingtonnummer av det mindre självklara slaget, t.ex. *Sherman Shuffle* och *Someone*. I den andan gick också det program Holiday in Harlem bjöd SAMI-publiken den 7 november. Repertoaren var ädel Ellington med en långsam version av *East St. Louis Toodle- Oo* som njutbar inledning. Den följdes av bl.a.

sådana mer välkända som Andre Previn, Tommy Flanagan, Hank Jones och vår egen Jan Lundgren. Till de mer kända kan väl också räknas Sir Charles Thompson, vars komposition *Robbin's Nest* enligt vad Kjell Samuelsson berättade ska ha inspirerats av Ellingtons *Morning Glory*.

Creole Love Call, *the Mooche*, *Blue Serge*, *Jeep's Blues* och *Concerto For Cootie*, den sistnämnda med alla gruppens trumpetare i aktion på det soloutrymme som i Ellingtons originalversion behärskades av Cootie Williams. Gruppen tolkar Ellingtons musik i arrangemang som ligger nära originalen. Det kan vara en riskfylld verksamhet inför en publik som väl känner originalen och i andanom hör Johnny Hodges, Barney Bigard eller Rex Stewart. Men Holiday in Harlem lyckas väl med att ge sitt eget liv åt musiken samtidigt som mycket i originalen är fint tillvarataget. Ett gammalt Ellingtonhjärta gläds åt den vackert och autentiskt klarinettstinna klangen i *Creole Call Call* och åt hur skickligt och livfullt bandet tolkar det dissonanta rörblåsarpartiet i *Sherman Shuffle*

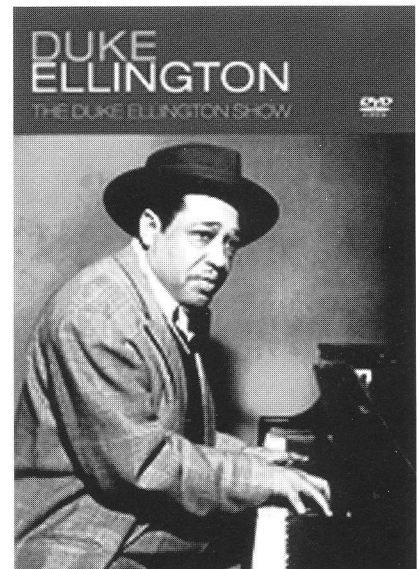
Thomas Erikson

Duke Ellington på DVD

Bo Scherman hade fått förhinder att den 7 november delta med sitt program "Ellingtonia Up-To-Date". I stället gjorde undertecknad en genomgång av Duke Ellington på DVD som går att köpa i dag. De presenterades i stigande tidsordning från *Black and Tan* 1929 fram till Tivolis Konsertsal 1971. Vissa inspelningar kan förekomma flera gånger på olika bolag. Några av filmerna visades på storduk och tryckta listor på hela DVD-utbudet delades ut till alla intresserade. I en del fall påpekades den dåliga bildkvaliteten. Om inte Bo Scherman har dom i sin affär kan han beställa hem dom.

Key Jigerström

ELLINGTONIA UP-TO-DATE

av Bo Scherman

Nya Ellington-CD

DUKE ELLINGTON, Black Beauty (1924-54). Ett tvärsnitt av Ellingtons skivproduktion under de första 30 åren, sammanställt av fransmännen André Francis & Jean Schwarz. Producenten gör stor sak av ljudöverföringarna, men de är varken bättre eller sämre än på de flesta CD-återutgivningar från denna period. Vi väntar fortfarande otåligt på den ljudmässigt definitiva CD-utgåvan av Ellingtons 20-, 30- och 40-talsinspelningar. Denna dubbel-CD ingår i en serie som omfattar 20 volymer med jazzens stora namn. Det låga priset är ett tidsbegränsat introduktionserbjudande.
Chant du Monde CMJ 2741349 (2 CD) 2 CD 120:-.

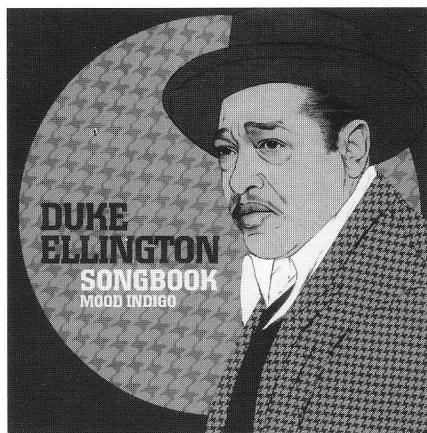
DUKE ELLINGTON, 1953 (7.4-1.7). Genomgående Capitol-inspelningar. Den senaste volymen i den kompletta kronologiska serien från skivbolaget Classics, som efter konkurs och nyetablering har kommit igång igen. De nya titlarna måste nu direktimporteras, eftersom det inte längre finns någon svensk distributör. Äldre titlar (före 1380) är utgångna, men en del kan eventuellt återutges senare.
Classics 1398. 120:-.

DUKE ELLINGTON, The Essential (1927-60). Denna dubbel-CD innehåller välkända inspelningar, som var tillgängliga för Sony Music före sammanslagningen med BMG, d.v.s. Okeh, Brunswick 1932-39 och Columbia.
Columbia 5174632 (2 CD). 190:-.

DUKE ELLINGTON AND BILLY STRAYHORN, Great Times! - Piano Duets (Riverside 475). En tidigare utgåva fanns i Fantasy-serien Original Jazz Classics, men efter Concords köp av skivbolaget Fantasy kommer den nu på Concord-etiketten och distribueras i Sverige av Universal.
Concord 186108-2. 99:-.

DUKE ELLINGTON, At Ciro's (Ciro's, Los Angeles, 1.8, 5.8, 6.8, 7.6.47; Philharmonic Auditorium, Los Angeles, 17.1.45; Radio Recorders Studio, Los Angeles 12.2.58 Blues In Orbit, take -6). Denna CD är tillgänglig endast för medlemmar i Duke Ellington Music Society (DEMS), Kontakta Sjäf Hoefsmitt, Voort 18b, Meerle, Belgien. Tel. +32 3 315 75 83. dems@skynet.be
www.depanorama.net/dems
Azure CD 58

DUKE ELLINGTON, Sir Duke, The Classic Victor Recordings 1940-42 (20-sid texthäfte). Samtliga titlar, och ytterligare tre spår, finns i 3-CD-boxen Never No Lament, The Blanton-Webster Band, RCA 82876-50857-2 med i stort sett likvärdiga ljudöverföringar.
Sugabeat S3BEAT 301 (3 CD). 265:-.

DUKE ELLINGTON AND JOHNNY HODGES, Play the Blues Back to Back, "Verve Originals" (Verve, 1959). En klassiker, återutgiven i en ny serie till betydligt lägre pris än den tidigare CD-utgåvan.
Verve 988402-9. 99:-.

Nya CD med Ellington-musik spelad av andra

Duke Ellington Songbook, Mood Indigo (NAT KING COLE/LOUIS ARMSTRONG-DUKE ELLINGTON/ LENA HORNE/CLIFFORD BROWN/ NANCY WILSON/JOHNNY HARTMAN/DINAH WASHINGTON/ SARAH VAUGHAN/BEN WEBSTER etc).
Definitive DRCD 11280. 105:-.

French Pianists & TISSENDIER SEPTET, Ellington Moods (1999; altsaxofonisten/klarinetisten Claude Tissendiers orkester med elva pianister, en på varje spår, spelar sina egna kompositioner i Duke Ellingtons anda: CLAUDE BOLLING/GEORGE ARVANITAS/PATRICE GALAS/PHILIPPE BAUDOIN/ STAN LAFERRIÈRE/ ANDRÉ PERSIANY/HENRI RENAUD/ALAIN JEAN MARIE/PATRICE AUTHIER/ AARON BRIDGERS/ CLAUDE CARRIÈRE).
Frémeaux FA 433. 149:-.

Pianisten och orkesterledaren Claude Bolling, en av giganterna bland europeiska jazzmusiker, har alltid haft Ellingtons musik på sin repertoar och inspirerats mycket av mästaren. På det franska skivmärket Frémeaux har det kommit tre intressanta utgåvor under hans namn med stark Ellington-anknytning.

CLAUDE BOLLING BIG BAND, A Drum Is A Woman by Duke Ellington, Directed by Jérôme Savary, Narrated by Manu Dibango (Théâtre National de Chaillot, 1996). Frémeaux FA 476. 149:-.

CLAUDE BOLLING BIG BAND, Plays Ellington Music (CBS, 1985-86). Frémeaux FA 551 (2 CD). 220:-.

CLAUDE BOLLING, Collector 1948-57, Avec Maxim Saury, Benny Vasseur, Rex Stewart, Gérard Badini, Pierre Michelot, Roy Eldridge... (CD 1 "Ellingtonia", CD 2 "New Orleans Promenade" och CD 3 "Grand Club Orchestra Plays Django Reinhardt" innehåller musik 1948-57, CD 4 en intervju med Claude Bolling, 2003). Frémeaux FA 5114 (4 CD). 495:-.

En av de sista inspelningarna av den nyligen bortgångne Putte Wickman:

PUTTE WICKMAN & ERNIE WILKINS ALMOST BIG BAND, Plays Duke Ellington, Kinda Dukish (2004). Gazell GAFCD 1084. 195:-.

Ellington sidemen

IVORY JOE HUNTER, The King & DeLuxe Acetate Series 1945-49; 3 tid outg spår; Harold Baker, Tyree Glenn, Russell Procope, Ray Nance, Johnny Hodges, Sonny Greer m.fl. Ellington sidemen bland ackompanjatörerna). Ace CDCHD 1092. 195:-.

JOHNNY HODGES, 1951-52 (28.2.51-17.7.52) OBS! Ett felaktigt nummer, 1377, står på ryggen av asken, men det korrekta numret 1389 finns i texthäftet, på baksidan och på den motsatta kanten av asken. Classics 1389. 120:-.

CLARK TERRY-BOB BROOKMEYER QUINTET, Complete Studio Recordings (Mainstream; 2 CD = 3 LP "Tonight", 1964, "The Power of Positive Thinking", 1965, "Gingerbread Men", 1966). Lonehill Jazz LHJ 10199 (2 CD). 210:-.

DVD

DUKE ELLINGTON, Love You Madly/A Concert of Sacred Music at Grace Cathedral (Basin Street West Jazz Club, Monterey Jazz Festival, Grace Cathedral, 1965) (116 min). Eagle Vision EREDV 490. 175:-.

Jazz Classical Masters Vol 4 (LOUIS JORDAN/LOUIS ARMSTRONG/FATS WALLER/DUKE ELLINGTON) (60 min, sv/v & färg). Jazz Classical Masters 8716718008123. 59:-.

DUKE ELLINGTON, The D.E. Show (50-60-tal) (40 min, sv/v). ZYX Music DVD 3080. 195:-.

Priserna som är angivna efter skivnumren är de som gäller i min butik. Kontakta mig gärna med kompletteringar, andra kommentarer och frågor.

Tack till **Anders Asplund** för bidrag till denna förteckning.

Bo Scherman

SKIVFYND JAZZ OCH BLUES
Box 8003, 104 20 Stockholm. Besöksadress:
Scheelegatan 12 (T-station Rådhuset).
Tel/fax: 08-652 92 91. e-mail:
skivfynd@comhem.se
hemsida: www.skivfynd.com

Has Ellington affected my life?

David Palmquist tillhör skaran av hängivna Duke Ellington-anhängare som är spridd över världen. Det långa avståndet från hemmet på Kanadas Stilla Havskust hindrade honom inte att komma till den stora Ellingtonkonferensen på Nalen i Stockholm. Han har sina rötter i Sverige och ser nu fram mot möjligheten att få besöka avlägsna släktingar i Hudiksvall och Iggesund. David har sedan februari förra året arbetat fram en sammanställning av alla de hemsidor på nätet som behandlar Duke Ellington och hans musik. Förteckningen är verkligen omfattande och varje hänvisning har en kort introduktion till innehållet. Du hittar den på www.ellingtonweb.ca. Sina egna upplevelser av Dukes musik och vad den betytt för honom berättar han bäst själv och det gläder oss att David vill låta oss ta del av dem.

Has Ellington affected my life? You be the judge. As an amateur clarinetist, I knew only a little about Ellington until I heard Daybreak Express on CBC Radio in the early 1990s. Fascinated, I rushed out to buy the CD, and also picked up a 1957 dance recording. I fell in love with Duke's mature 1950s jazz and with his jungle band of the earlier years, buying up all the recordings I could find. I read his biographies, looked him up on the internet, and joined the Duke-LYM discussion group, and the Duke Ellington Societies of the U.K.;

(<http://www.dukes-place.co.uk/index.html>)
and New York;

(<http://thedukeellingtonsociety.org/>).

As have made many Ellington-friends around the world, meeting many at the 2000 and 2004 conferences of the Duke Ellington International Study Group. This is now my main hobby, leading to the formation of my own amateur rehearsal/repertory band and ultimately to my webpage <http://ellingtonweb.ca>, a resource for those who want to learn more about Ellington and Strayhorn. The band, although we meet only once a month, has allowed me to learn what chording and combinations of instruments Ellington used to create his unique and wonderful sound. Bringing my musical friends into it, I have developed their appreciation of his music as well.

David Palmquist

SAMI-kvällen den 20 februari

Efter årsmötet var det dags för kvällens kåseri, under rubriken "Inte bara djungel" fick vi lyssna till DESS-medlemmen **Gunnar Melander**. Gunnar är också medlem i spisarklubbarna Jazz Society och Club 78 (där han också är ordförande). Vi fick höra ett initierat och personligt Ellingtonkåseri och som rubriken antyder så var det inte bara s.k. djungeljazz som spelades. Kåseriet som presenteras här nedan är från Gunnars egna anteckningar med spellista och kommentarer (i kursiv stil) i sammandrag.

Key Jigerström

East St Louis Toodle-Oo

Inspelad för Brunswick den 14 mars 1927. Solister: Bubber Miley, Joe Nanton och sannolikt Otto Hardwick på klarinett, Miley. Komponerad av Miley/Ellington.

Orkesterns signaturmelodi fram till 1940. Ersattes under en kortare tid av "Sepia Panorama", sedan "Take The A-Train" under återstoden av verksamheten. Notera Tricky Sams öppna trombonspel; sällsynt efter 20-talets slut.

The Dicty Glide

Inspelad för Victor den 7 mars 1929. Det finns två tagningar. Här spelades tagning A, som inte gavs ut på 78-varvsskiva. Solister: Arthur Whetsol/Cootie Williams, Johnny Hodges, Duke, Nanton, Barney Bigard, Hodges. Komponerad av Cootie, Hodges och Duke.

Sweet Chariot

Inspelad för Okeh den 30 oktober 1930. Solister: Hodges, Whetsol?, Nanton, Cootie, Nanton. Sång av Cootie, komponerad av Duke ensam.

En kombination av blues och gospel. Intressant växelsång mellan solisterna och orkestern. Kan tolkas som skildring av en gudstjänst.

Creole Rhapsody

Inspelad för Brunswick den 20 januari 1931. Solister: Bigard, Hodges, Cootie, Duke, Carney, delvis med arrangerade solopartier. Komponerad av Duke ensam.

Ett första och för tidigt gjort inspelningsförsök. En mer utvecklad och välrepererad version spelades in för Victor den 11 juni 1931. I denna tidiga upplaga saknas Whetsols berömda trumpettema, som senare blev en bärande del av verket. Delar av den här versionen uppvisar ändå stark inlevelse och utmärkta soloprestationer.

Rude Interlude

Inspelad för Victor den 26 september 1933. Solister: Juan Tizol, Cootie, Duke. Sång av Louis Bacon. Komponerad av Duke ensam.

En av "mystik" präglad komposition med påverkan från impressionismen. Stilen förekommer då och då hos Ellington, t ex i "The Mystery Song" och "Indigo Echoes". Observera det starkt accentuerade pianoackompanjemanget, liksom den intensiva avslutningen.

It's A Glory

Inspelad för Victor den 17 juni 1931. Solister: Hodges, Nanton, Hodges, Cootie, Carney, Bigard, Carney, Hodges. Komponerad av Duke ensam.

Ett exempel på Ellingtons "omkomponerande" av kända standardlåtar. Denna bygger på "Sweet Sue". Originallet är dock väl dolt och igenkännadet sker inte omedelbart. Solistprestationerna är anmärkningsvärda.

Baby, When You Ain't There

Inspelad för Brunswick den 4 februari 1932. Solister: Hodges, Bigard, Nanton, Hodges. Sång av Cootie Williams. Komponerad av Duke ensam.

Man spårar lätt tematiska likheter med "Creole Rhapsody". Nya stilmoment är klocksplet, klarinettens förstärkta roll i klangbilden, den spänningsskapande avspända, "släpande" rytmen.

Slippery Horn

Inspelad för Brunswick den 18 maj 1932. Solister: Bigard, Lawrence Brown. Komponerad av Duke ensam.

Den första inspelningen av denna melodi. En omarbetning av "Tiger Rag". Kom inte ut förrän c:a 1946; då i ett Columbia-album med ett antal andra tidigare utgivna Brunswick-inspelningar. En ny version i ett snabbare tempo spelades in den 17 februari 1933. Trombontrion som presenterar temat anses vara jazzhistoriens första. De nya stilmomenten är här drivna till fulländning; dock förekommer inte något klockspel här.

Harlem Speaks

Inspelad i London den 13 juli 1933 för engelska Decca under den första Europaturnén. Solister: Cootie, Hodges, Freddie Jenkins, Carney, Nanton, Brown, Nanton. Komponerad av Duke och (Irwing Mills).

En ny inspelning gjordes i New York den 15 augusti 1933. Ett utmanade tema. Arrangemanget bjuder på överraskande vändningar såväl klangmässigt som vad gäller tonart.

Gunnar Melander

Hasse Kahn

Min gamle vän Rune brukade berätta om hur han som tonåring första gången upplevde jazz på skiva. Året var 1942 och på skivan spelade violinisten Hasse Kahn. Jag minns inte nu vilket nummer det kan ha varit, kanske *Sweet Georgia Brown*. Rune hade ett starkt minne av den här upplevelsen av en musik där man först hörde en begriplig melodi och sedan hur solisten kastade sig ut i en massa oförberedda tongångar som verkade kunna leda vart som helst.

Rune är borta men Hasse Kahn finns här. Jag kunde inte låta bli att tänka i de där banorna när jag hörde Hasse Kahn med Kjell Fernströms trio på SAMI i DESS' regi den 20 februari. Egentligen borde Hasse Kahn slippa att bli presenterad med den här typen av ålderstillägg. Det jag borde skriva är att jag såg en elegant man i något av sina bästa år med en violin ur vilken han med rund njutbar ton

lockade fram en musikalisk swing. Men det är svårt att undgå en känsla av extra förundran inför en musiker som har gjort detta sedan slutet av trettioalet och som med sina egna, berättigade, ord är "still going swing".

SAMI-publiken fick uppleva ett trivsamt set med mycken fin musik. Givetvis spelades nummer ur Ellingtonrepertoaren, där hördes *Take the "A" Train* och *In a Sentimental Mood* men också en mycket fin version av Billy Strayhorns *Lotus Blossom*. I det här sammanhanget kan även nämnas trombonisten Tyree Glenns *Working Eyes* som Hasse Kahn mindes från sin kontakt med Glenn under dennes besök i Sverige på fyrtioalet. När Tyree Glenn strax därefter gick med i Duke Ellingtons orkester dök samma nummer upp där där som *Sultry Serenade* och med tillägg av Ellington som medkompositör.

Hasse Kahn bidrog till trivseln även med sin röst - dels som sångare i bl.a. *Is It True What They Say About Dixie?* - dels med mellansnack om associationer och minnen. Hans kommentar om Certina: klockan som stannar, är nog en liten klassiker.

Sång kom också från Kjell Fernström i *Lady Be good*. Trivsamt också det men hos honom njuter vi förstas framför allt av det smakfullt tonrika pianospelet. Hans trio med Arne Wilhelmsson, bas och Jesper Kviberg, trummor gav en fin inramning till Hasse Kahn.

Thomas Erikson

How it started. My introduction to Duke

I am Danish, 70 years old and recently retired from psychiatric practice. In the late forties, as a young teenager, I took to jazz, which was then the young peoples' protest music in relation to the elder generation. My taste was broad and unrefined, going from Glenn Miller (*In the Mood*) to dixieland and revival (= young white musicians, American as well as European - Humphrey Lyttleton being the prime example - playing "authentic" New Orleans-style music). Records were scarce and expensive in Denmark because of the postwar-situation, so most of my collection was second-hand.

One day I stumbled over a His Masters Voice-copy of *Mood Indigo* and *The Mooche* by Duke Ellington from around 1930 and I was completely carried away. The sound, the mood, the atmosphere - never had I heard anything like it (and never ever since, by the way...). I started reading about DE and, by and by, built up a collection of his recordings - not very difficult as time went by, as he has been put to wax, vinyl and CDs from 1924 to 1974, literally counted in thousands of records. Shelf-space and finances are the only limits by now.

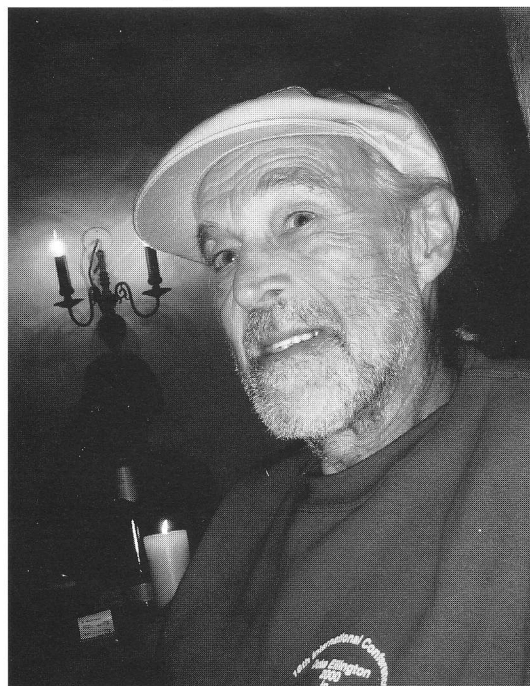
In 1950, 15 years old and in high school I had the once-in-a-lifetime opportunity to go to a live concert with Duke Ellington and his famous orchestra in the city of Aarhus, Jutland (western part of Denmark). My two pals and I could only afford one ticket each, even if he played two concerts the same evening, but what an experience... we walked on clouds after curtainfall and, being young and courageous, went backstage to collect autographs.

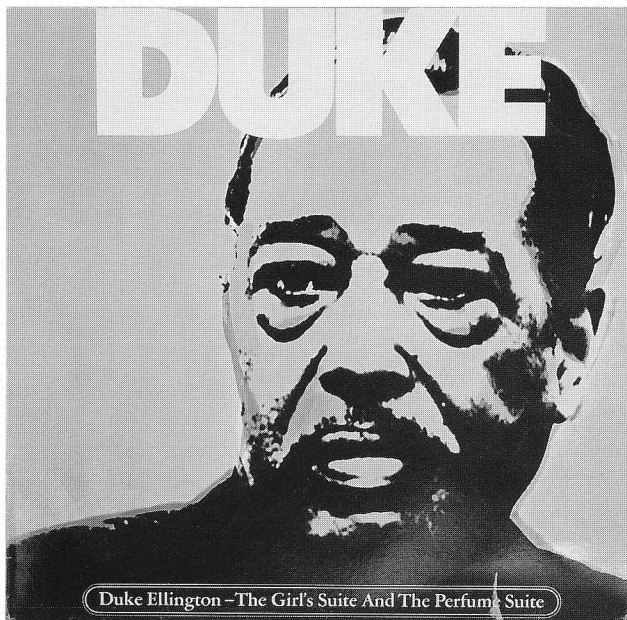
On the stage a few tired musicians (among them Billy Strayhorn and Wendell Marshall) were noodling

their instruments in a silent Blues, and as we walked around in the corridors, we managed to meet a dozen of the players, that were all very friendly and kind and wrote their names in our programmes. The maestro himself had retired to his dressing room and didn't receive visitors, but his handyman brought my programme to him and returned with the treasured signature. It is framed on my wall to this day...

My two years old grandson is being brought up on Duke's train-music: *Happy Go Lucky Local*, *Daybreak Express*, *Track 360*, *Take the A-Train*, and is already an avid fan. The torch is carried on...

Frits Schjøtt (aka Frits from Denmark)

The Perfume Suite från 1957

Vid Ellingtons tredje framträdande i Carnegie Hall, den 19 december 1944 framfördes för första gången ett nytt längre verk som kallades Perfume Suite. Till skillnad från den året innan framförda Black, Brown and Beige så har detta nya verk en mycket lösligare sammansättning och bygger snarare på kontrasterade teman än likheter dem emellan, som fallet var i B, B & B. Helheten förutsägs snarare i titeln än genom musiken. De fyra olika delarna fick namnen *Love*, *Violence*, *Naivité* och *Sophistication*. Som alla vet så har dessa också alternativtitlarna *Under The Balcony*, *Strange Feeling*, *Dancers In Love* och *Coloratura*. Musiken skrevs av Duke och Billy Strayhorn tillsammans, och detta upplägg

och denna form kom att bli normgivande för framtida sviter av dem, t.ex. the Magazine Suite, Deep South Suite m.fl. samt kanske också den omarbetade och förkortade B, B & B, som vi känner från studioinspelningen på Victor från 1944. The Perfume Suite fick också ett mycket gynnsammare mottagande av musikkritikerna när den uruppfördes och senare gavs ut på skiva, än vad B, B & B hade tidigare fått. Detta är kanske inte så konstigt, den förra är avgjort mycket mera lättlyssnad än den senare.

Den första studioinspelningen av sviten från 1945 följdes av en nyinspelning på CBS 1957. Den gavs ut på en Lp tillsammans med *The Girls Suite* från 1961 och är enligt min åsikt en av de bästa Ellington-inspelningarna från 50-talet. Den är också intressant ur den synpunkten att viss oklarhet alltid har rätt beträffande vem som sjunger på *Strange Feeling*, och när den spelades in. På omslaget anges nämligen att *Strange Feeling*, till skillnad från de övriga tre delarna av sviten skulle vara inspelad 1961, samt att det är Milt Grayson som sjunger. Lyssnar man emellertid på inspelningen så blir man övertygad om att det inte är Milt Grayson som sjunger, utan Jimmy Grissom, som var ordinarie manlige sångare i mitten på 50-talet. En konsultation av diverse diskografier ger en förvirrande bild, men DESOR har faktiskt den rätta informationen, nämligen att denna version av *Strange Feeling* är inspelad samtidigt med de tre övriga delarna av sviten och med Jimmy Grissom som sångare. Inspelningsdatum är 9 december 1957.

The Girl's Suite som finns med på samma Lp är inspelad 1961 och består av 10 titlar med flicknamn, varav c:a hälften av melodierna är skrivna av Ellington, resten av andra. Det är fin musik, men som nämnts med flicknamn som enda gemensamma nämnare. Namnet på Lpn är DUKE Duke Ellington-The Girls Suite And The Perfume Suite, CBS 85933. Jag har inte sett någon återutgivning på CD ännu. Skivan rekommenderas till er samling om den inte finns där tidigare.

Anders Asplund

Ny jazzklubb har sett dagens ljus

Den 31 januari var det premiär på NALLES JAZZKLUBB i en lokal tillhörande restaurang UnderBaraBar på Östgötagatan 33 i Stockholm. Målet med verksamheten är att det ska bjudas på högklassig jazz med tonvikten lagd på swing, be-bop och mainstream av musiker som tycker om att spela s.k. "föreställande musik". Epitetet skall tillskrivas Eddie Bruhner som har en härlig humor. Han menar – och jag är helt enig – att mycket av det som spelas i dag på olika ställen i alltför hög grad (för att inte tala om den s.k. Jazzradion i P 2) är musik som är tämligen svår och obegriplig, s.k. "icke föreställande musik".

För den som eventuellt är intresserad och inte känner mig, kan jag kort berätta att jag jobbade på Nalen åren 1955-1967 som något av en alltiallo vilket bl. a. betydde att jag fick ta hand om de gåstande storheter som Nalen

engagerade som t.ex. Stan Getz, Toots Thielemans, Don Byas, J.C. Higginbotham, Tony Scott, Mose Allison, Joe Newman, Art Taylor och många flera. Jag var också den som satte samman de berömda Jam-Sessions som vi hade onsdagar och fredagar mellan 2400-0200, där jag bl. a. vid ett tillfälle fick upp Cat Anderson och Paul Gonsalves efter en konsert med Ellington på Konserthuset. Efter Nalentiden har jag fortsatt att röra mig i jazzvärlden (spelar själv sax och sjunger, dock inte i högsta divisionen) och kan väl kalla mig Jazz-Promotor då jag arrangerat div jazzbegivenheter bl. a. i Åre där jag bodde i många år.

Premiärkvällens band Daniel Tillings Kvartett (f.d. Swing Collective) presenterade bl a Tillings egna kompositioner och ett par Ellingtonlåtar. Den fulltaliga publikens uttryckte sin uppskattning med applåddaskor.

Nalle Nilsson

SUCH SWEET THUNDER

Liksom i tidigare bulletiner presenterar vi en Ellington-utgåva genom att citera en samtida krönika av Leif Anderson i OJ. Denna gång gäller det "Such Sweet Thunder", Ellington-Strayhorns svit med musik inspirerad av William Shakespeare. De flesta av svitens tolv satser spelades in våren 1957 för amerikanska Columbia, som gav ut materialet på en LP senare samma år. I en av sina "Reflexer" i OJ februari 1958 skrev **Leif Anderson** följande om den LP:n.

Vi har alltid haft den största respekt för Bill Shakespeare. Inte för att vi läst så värst mycket av honom, utan därför att vi varit så rasande imponerade av hans enorma produktion. På den tiden då vi ännu fann det lönt att söka vederkvickelse i klassikerna läste vi bland annat Hamlet ett par gånger och frapperades varje gång av Williams förmåga att med en virtuositet som

närmade sig det diaboliska lyfta denna bloddrypande melodram till en majestätisk, otäckt allmänmänsklig tragedi av gigantiska proportioner.

Den store skalden var i sanning en showman av enorma mått och vi har fräckheten att tro att han var mera bekymrad om hur hans verk skulle betraktas av hans kontemporära än om hur de eventuellt en gång i en

honom helt likgiltig framtid skulle tolkas av lärda litteraturprofessorer och amatörpsykologer.

Vi tycker inte att det är märkvärdigt att Duke Ellington och Billy Strayhorn tagit sig för att skriva en svit dedicerad till Shakespeare-Festivalen i Stratford, Ontario. Dessa båda herrar är lika kompetenta att tolka den store dramatikern som

The World of Duke Ellington

Under den här rubriken redovisar vi både gamla och färskare nyheter om Duke och hans musiker från olika publikationer, i huvudsak den internationella DEMS Bulletinen.

Vi erfar bl.a. att:

Jimmy Woode har gått ur tiden. Han var Ellingtons basist åren 1955 till 1964. Han var bosatt i Sverige under senare år.

Gitarristen Billy Bauer har avlidit, den 17 juni 2005. Han är väl mest känd för att ha spelat med Woody Herman i mitten av 40-talet, men deltog också i Metronome All-Star Band 15 jan 1946 under ledning av Duke Ellington då Metronome All Out spelades in.

Milt Grayson gick bort den 3 september 2005, 68 år gammal. Han var ordinarie manlig vokalist hos Ellington åren 1960 till 1963. Vi minns honom kanske främst från TV-programmet "Indigo" från Cirkus i Stockholm i februari 1963 då han uppträdde med Ellingtons orkester tillsammans med bl. a. Alice Babs.

Duke Ellington at Ciro's, Los Angeles, i augusti 1947

Steven Lasker, känd Ellington-kännare i USA, har hittat tre tidigare okända upptagningar från Ciro's restaurant i Los Angeles 1947. Det rör sig om upptagningar från den

5, 6 och 7 augusti detta år. Ljudkvaliteten lär vara alldeles utmärkt. Sångaren Chester Crumpler som tillfälligt ersatte Al Hibbler finns med på några nummer, och det kan vara värt att notera att han här kommer mera till sin rätt än på de fåtaliga och ljudmässigt otillfredsställande upptagningar han förekommit på tidigare.

Materialet har distribuerats i form av en CD till DEMS medlemmar och har kompletterats med en tidigare känd session från Ciro's daterad den 1 augusti 1947, samt ytterligare material.

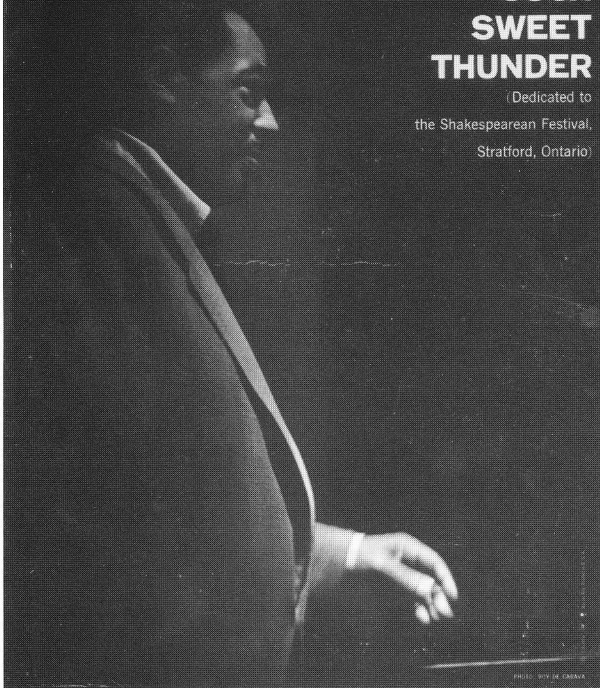
Anders Asplund

DUKE ELLINGTON

and his Orchestra

SUCH SWEET THUNDER

(Dedicated to
the Shakespearean Festival,
Stratford, Ontario)

COLUMBIA
GUARANTEED HIGH FIDELITY

Lp

One of the many surprising things about a suite by Duke Ellington based upon Shakespeare is that the news of this ambitious undertaking has not really surprised anybody. So seasoned are Ellington admirers to his talents, so prepared are they for the unexpected, that the announcements of this suite were greeted with enthusiasm, curiosity, and impatience, but seldom with surprise. It is, of course, idle to speculate upon what might have happened if Ellington and Shakespeare had been contemporaries, but there is no doubt that Duke, who calls himself an "amateur playwright," is a very professional showman. And there is also no doubt that the Bard had rhythm in his soul. The artistic meeting of two great creative men has achieved the results we all hoped for: a new major work by Duke Ellington.

While it is true that Duke visited the Hathaway cottage during his first tour of England in 1933, the spark that ignited Ellington's desire to create a work based upon Shakespeare's characters was his successful appearance at the Stratford Shakespearean Festival in Stratford, Ontario. Thrilled not only by the performances he witnessed there but by the warm welcome extended to him and his band by visitors to the Festival, Duke began to think, then threaten to write a suite. Another major work, his *A Drum Is A Woman*, was then being completed and took precedence over other composition. But once started, the new suite survived one nighters and was rushed to completion in time for the Music for Moderns concert at Town Hall in April 1957. Those who heard *Such Sweet Thunder* introduced will remember its unanimous public and critical acceptance that April Sunday. They will also remember that Duke had not had time to compose the final number in the suite. That number was recorded four days later and is the final selection of this recording.

In Act IV, Scene I, of *A Midsummer Night's Dream* appear the lines: "I never heard so musical a discord, such sweet thunder." Be it Ellington or Shakespeare who leads you to listen to what Duke describes as his "attempt to parallel the vignettes of some of the Shakespearean characters in miniature—sometimes to the point of caricature," such sweet thunder it most certainly is.

Den amerikanska utgåvan av "Such Sweet Thunder"

någon annan. I Irving Townsends synnerligen läsbara och intelligenta albumnotationer heter det att "det är fåfängt att spekulera över vad som skulle hänt om Ellington och Shakespeare hade varit samtida, men det finns inget tvivel om att Duke, som kallar sig själv för "amatördramatiker", är en synnerligen professionell showman, och det finns heller inget tvivel om att den store skalden hade rytm i sin själ"

Shakespearesviten är ingen kolossalproduktion. Den består av 12 små vinjetter, avsedda att på speciellt Ellington-manér porträttera diverse Shakespeare-figurer och -motiv. Herrarna har inte varit belastade med något djupsinnigt, analytiskt gravallvar utan Ol' Man Shakespeare har för det mesta tolkats med en bekymmerslös tungan-i-kinden-humor, som säkert skulle imponerat till och med på denne litteräre tusenkonstnär.

I sin beskrivning av vinjetten dedicerad till Lady Macbeth, typiskt nog kallad "Lady Mac", säger Duke att "även om hon var en kvinna av ädel börd, misstänker vi att hon hade

ragtime i sin själ". Vinjetten utgöres av en elegant liten jazz-vals, som avslutas med några tunga ödesmättade ackord för att, som det heter, antyda "vad som mer fanns i hennes själ". I denna stil går det mesta i denna märkliga svit. Romeo och Julia porträtteras i ett eteriskt stycke kallat *The Star-Crossed Lovers* och Harry Carney ikläder sig Jagos roll i den synnerligen originella *The Telecasters*. Clark Terry gör naturligtvis Puck och i *I will Lead Them Up And Down* skrattar hans trumpet försmädligt "what fools these mortals be". Ray Nance spelar ett underbart solo i titelnumret *Such Sweet Thunder* ("the sweet and swinging story Othello told Desdemona" enligt Duke), en annan topp är *Half the Fun*, ytterligare en annan är *Sonnet for Cesar* och så vidare. Dessutom önskar vi alla och envar lycka till med identifieringen av de nyupptäckta Shakespeare-figureerna Hank Cinq och Sister Kate.

Garvade Duke-veteraner kommer nog att betänksamt riva sig i skallen vid första konfrontationen med "Such Sweet Thunder". Duke är lite "svårare" än vanligt här och var. Men samma veteraner ler säkert ett

igenkännande leende, när de får veta att den tolfte och sista vinjetten ännu inte var skriven då sviten spelades för första gången vid en "Music For Moderns"-konsert i Town Hall i april 1957. Den tillkom några dagar senare då verket förevigades på vinylite. Efter att ha lyssnat till "Thunder" ett dussintal gånger är det inte utan att man undrar vad som egentligen skulle inträffa om Duke någon gång fick tid att skriva någonting i lugn och ro. Måhända hade en eller annan kvicknat till från modernistcoma, som ligger som melass över den kontemporära jazzen.

Albumet har på framsidan en något dunkel, men elegant bild av Duke i profil och halvfigur. Man lägger märke till en flott skuren kavaj och en skjorta av det slag som vi till vår allt större irritation i snart tio år förgäves har sökt på den svenska marknaden. På baksidan finner vi en bild, som är en reliq från Dukes 1956 Newportdagar. Vi känner igen den famösa smalbrättade hatten och den berömda prickiga skjortan.

När Philips en gång i en oviss framtid ska ge ut "Such Sweet Thunder" på den europeiska marknaden, vågar vi då hoppas att konstdoktorerna i Holland avstår från att messa upp omslagsbilden på samma sätt som skedde med "A Drum Is A Woman", där en (låt vara något orimligt proportionerad) på-en-trumma-sittande kvinnofigur trollades bort och ersattes med ett slags enfaldig calypso-fantasi, som närmast är en lång näsa åt köparna. Vi är inte speciellt intresserade av skivomslag - ett omslag är för oss fortfarande ett fodral att förvara en skiva i - men de s.k. "förbättringar" av amerikanska original som vi då och då observerat på hemmamarknaden har alltid synt oss i det mest stupida laget.

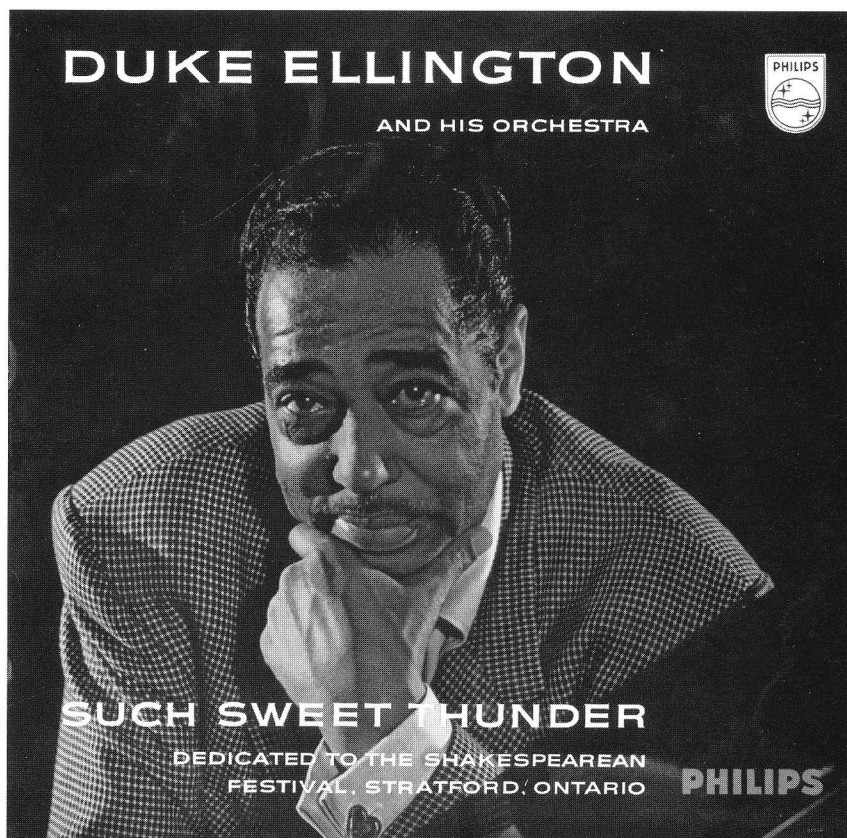
Snart nog efter Leifs reflex fanns "Such Sweet Thunder" på den svenska marknaden i form av en LP på Philips. Leifs farhåga om vad "konstdoktorerna i Holland" eventuellt kunde göra med omslaget hänger samman med att holländska Philips vid denna tid gav ut amerikanska Columbias inspelningar i Europa och då i allmänhet med

andra omslag på LP-utgåvorna än de ursprungliga. I fallet "Such Sweet Thunder" hade Leif inte behövt oroa sig. Den eleganta bild av Duke som prydde framsidan på Philipsutgåvan skäms knappast för sig.

När Anders R. Öhman recenserade "Such Sweet Thunder" i OJ:s aprilnummer 1958 skrev han bl.a. att han det inte skulle förvåna om verket skulle komma att anses som en av milstolparna i Dukes produktion. Han blev sannspådd. "Such Sweet Thunder" har till skillnad från många andra av Ellingtons större verk uppskattats allmänt av kritiker och andra kommentatorer. Man har funnit variation, humor och skönhet i musiken och även associationerna till Shakespeare har ofta känts naturliga.

Som Leif skriver framfördes "Such Sweet Thunder" vid en konsert i New Yorks Town Hall den 28 april 1957. Det stämmer emellertid inte att den sista av satserna på skivutgåvan, "Circle Of Fourths", ännu inte var färdig vid den tidpunkten. En inspelning av stycket gjordes faktiskt redan i januari samma år. Snarare var det så att Ellington-Strayhorn vid tiden för konserten inte slutgiltigt hade bestämt hur sviten skulle avslutas. Det som Ellington då annonserade för Town Hall-publiken som svitens final var ett bluesriff som tidigare under 1957 spelats in under namnet "Cop-Out" och året innan som "Duke's in bed" vid en session under Johnny Hodges' ledning.

När originalutgåvan av "Such Sweet Thunder" kom ut nämndes både Duke Ellington och Billy Strayhorn som upphovsmän på skivetikett och konvolutrubrik. Skivproducenten Irving Townsend nämnde dock inte Strayhorn med ett ord i sin artikel på skivomslaget. Där omtalades i stället verket som ett möte mellan två kreativa personligheter, Ellington och Shakespeare. Att Strayhorn på detta sätt försvann i Ellingtons skugga var visserligen inte ovanligt men kanske särskilt ironiskt i detta fall. Strayhorn ska nämligen ha varit en stor Shakespeare-entusiast med betydligt djupare kunskaper om barden än Ellington. David Hajdu berättar i sin Strayhorn-biografi att

Den europeiska utgåvan av "Such Sweet Thunder"

Billys svaghet för Shakespeare var välkänd i Ellington-orkestern och att ett av hans smeknamn enligt Jimmy Hamilton var just "Shakespeare". Hajdu berättar också att Willie Cook vid ett tillfälle drev Strayhorn till ursinne genom att kritisera Shakespeare som alltför mångordig. Cook hävdade att Kahlil Gibran bara behövde fyra-fem ord för att säga det som hos Shakespeare krävde rader av verser:

Musiken i "Such Sweet Thunder" är emellertid till övervägande delen komponerad av Duke Ellington. Strayhorn har enligt Walter van de Leur i boken "Something to Live for" bidragit med tre av satserna, "Up and down, up and down", "the Star-Crossed Lovers" och "Half the Fun". Av dessa var enbart "Up and down" helt nyskriven. Temat i "the Star-Crossed Lovers" hade spelats in under Johnny Hodges' namn som "Pretty Girl" på Verve-albumet "Creamy" 1955 och "Half the Fun" var en tidigare Strayhornkomposition med det ursprungliga namnet "Lately". Strayhorn ska också ha bidragit med ett parti i titelnumret "Such Sweet Thunder" och därtill ha varit den som gav hela sviten just

den titeln (egentligen ett citat från "A Midsummer Night's Dream") i stället för "the Shakespearean Suite", som Ellington tänkt sig.

"Such Sweet Thunder" har kommit i flera upplagor, däribland åtminstone två på CD. En av dessa senare kom vid tiden för 100-årsjubileet av Ellingtons födelse 1999. Där hade originalutgåvans innehåll kompletterats med åtskilliga bonusspår, bl.a. alternativtagningar av "Half the Fun" och "the Star-crossed Lovers". Även den del som skulle ha motsvarat originalutgåvan visade sig emellertid innehålla andra tagningar av två av satserna, nämligen "the Telecasters" och "Up and down, up and down". Beträffande "Up and down.." är detta synd eftersom denna alternativtagning saknar de avslutande takter av Clark Terry trumpet som så brilliant tycks återge Pucks utrop "Lord, what fools these mortals be" i "A Midsummer Night's Dream".

Thomas Erikson

PROTOKOLL fört vid ÅRSMÖTE
måndagen den 20 februari 2006 på SAMI i Stockholm

- § 1. **Årsmötets öppnande**
Ordföranden Jan Falk hälsar de närvarande välkomna och förklarar årsmötet 2006 öppnat.
- § 2. **Prövning att årsmötet kallats i behörig ordning**
Det är årsmötesdeltagarnas uppfattning att årsmötet hade kallats i behörig ordning.
- § 3. **Val av ordförande för årsmötet**
Det föreligger förslag på att Håkan Skytt skall leda årsmötesförhandlingarna. Inga andra förslag föreligger. Årsmötet väljer enhälligt honom.
- § 4. **Val av sekreterare för årsmötet**
På förslag väljs Leif Jönsson till sekreterare.
- § 5. **Val av två justerare tillika rösträknare att jämte ordföranden justera protokollet**
Mötesdeltagarna föreslår Gunnar Melander och Alf Lavér som väljs enhälligt.
- § 6. **Styrelsens förvaltningsberättelse**
jämte övriga årsmöteshandlingar har delats ut till årsmötesdeltagarna. Jan Falk ger en förklaring av hur det ligger till med medlemsantalet, som i genomsnitt under de senaste sju åren varit ca 230 medlemmar, med en temporär höjning under 2004, året för Ellingtonkonferensen. Mötesdeltagarna godkänner enhälligt förvaltningsberättelsen.
- § 7. **Revisorernas berättelse**
Revisorn Lars Olovsson begär ordet. Han framhåller att redovisningen är klar och tydlig och att det har blivit en avsevärd förbättring sedan tidigare.
- § 8. **Fråga om ansvarsfrihet för styrelsen**
Mötesdeltagarna beviljar enhälligt styrelsen ansvarsfrihet.
Mötet beslutar enhälligt att resultat- och balansräkning fastställs.
- § 9. **Styrelsens förslag till budget 2006**
Jan Falk ger en kort information av hur styrelsen ser på budgeten framledes. De stora fasta kostnaderna för SAMI-kvällarna, Bulletinen och porton kan inte förändras. Underskottet i budgeten blir kroniskt om inte intäkterna höjs. Detta ledde till en diskussion vars resultat framgår av § 10 nedan. Det framlagda budgetförslaget godkänns av mötesdeltagarna.
- § 10. **Styrelsens förslag till årsavgift**
Håkan Skytt inleder med att sammanfatta styrelsens förslag är att medlemsavgiften skall vara oförändrad, 150 kronor för 2006.

Alf Lavér begär ordet och föreslår att det kan vara berättigat med en höjning av medlemsavgiften. En annan av mötesdeltagarna betonar att många redan har betalt in sin medlemsavgift på 150 kronor, skall de då behöva göra en tilläggsinbetalning? Ett annat förslag som förs fram, är att besluta om medlemsavgiften för 2007. Leif Jönsson begär ordet och påpekar att det här förslaget har han själv framfört i styrelsen, men att det har avfärdats med motiveringen att det strider mot stadgarna. Revisorn Lars Olovsson betonar, att det är årsmötet som beslutar, oavsett vad.
Håkan Skytt lägger fram följande proposition:
att medlemsavgiften för 2006 skall vara oförändrad, 150 kronor,
att medlemsavgiften för 2007 skall höjas till 200 kronor.
Årsmötet beslutade enhälligt enligt det framlagda förslaget.

- § 11. **Val av**
a. Styrelse
b. revisorer
c. valberedning
Årsmötet beslutar i enlighet med valberedningens förslag, nämligen att Anders Asplund, Key Jigerström och Leif Jönsson väljs om för en period av två år. Årsmötet beslutar att Lars Olovsson omväljs till revisor. Han väljs enhälligt.
Årsmötet beslutar att Alf Lavér omväljs till att utgöra valberedningen. Han väljs enhälligt.
- § 12. **Övriga frågor**
Inga övriga frågor
- § 13. **Hur årsmötesprotokollet kommer medlemmarna till del.**
Leif Jönsson informerade att protokollet kommer att publiceras i bulletinen.
- § 14. **Årsmötets avslutning**
Ordföranden Håkan Skytt tackar mötesdeltagarna för visat intresse och förklarar årsmötet avslutat.

Stockholm den 20 februari 2006

Leif Jönsson, mötessekreterare

Håkan Skytt, mötesordförande

Justeringsmän: Alf Lavér Gunnar Melander